

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **V.D.M.**,, zast. Mgr. Petrem Čechurou, advokátem se sídlem v Plzni, Palackého tř.1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2017, č. j. OAM-39/ZA-ZA11-ZA02-PS-2017,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 2. 2017, č. j. OAM-39/ZA-ZA11-ZA02-PS-2017, **se z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Čechury.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Ministerstvo vnitra ČR (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 7.2.2017, č.j. OAM-39/ZA-ZA11-ZA02-PS-2017, rozhodlo, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), zajištěn v a ve smyslu § 46a odst. 5 zák. o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19.5.2017.

[2] Žalobce požádal dne 17.1.2017 o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, o žádosti vede příslušný správní orgán správní řízení. Žalobce se aktuálně nachází v Z průběhu řízení o výše uvedené žádosti bylo zjištěno, že se žalobce na území ČR nachází bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. V poskytnutých údajích k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 30.1.2017 žalobce uvedl, že cestovní doklad ztratil v roce 2001 během cesty z Jiné doklady nemá. Na území členských států EU se pohybuje od roku 2001 nelegálně.

[3] Žalobce nepředložil k prokázání své totožnosti a státní příslušnosti žádný platný doklad, přitom pro řízení o žádosti o mezinárodní ochranu je toto zjištění nezbytné, když správní orgán má současně povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož nebyly spolehlivě zjištěny totožnost i státní příslušnost žalobce, přitom jde o klíčové skutečnosti pro účely řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný nepovažoval u žalobce za dostatečný postup dle § 47 odst. 2 zák. o azylu a uložení zvláštního opatření dle § 47 zák. o azylu. Uložení zvláštního opatření by dle žalovaného nebylo dostatečným k zabezpečení účasti žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Po celou dobu jeho nelegálního pobytu na území členských států EU od roku 2001 žalobce vědomě porušoval právní řád těchto států. Nelze tak očekávat, že by žalobce respektoval uložení zvláštního opatření podle § 47 zák. o azylu, a proto je dle žalovaného třeba vést se žalobcem řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v přijímacím středisku ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu. Současně bylo ověřeno, že žalobce není osobou zranitelnou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zák. o azylu, a tedy osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 cit. zákona. Žalobce výslovně prohlásil, že jeho zdravotní stav je dobrý.

[4] Ve smyslu § 46a odst. 5 zák. o azylu se žalovaný zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce. V případě žalobce lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tuto by měl žalovaný prodloužit o 15 dní na podání případné žaloby a společně s průměrnou 5 denní lhůtou na doručování v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobce v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění důležitých skutečností přistoupí žalovaný k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Vzhledem k výše uvedenému byl žalobce zajištěn v přijímacím středisku nejdéle do 19.5.2017.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že mu bylo osobně doručeno napadené rozhodnutí dne 9.2.2017 a jeho právnímu zástupci dne 19.2.2017. Žalobou je napadán jak výrok o zajištění žalobce, tak i výrok o trvání zajištění.

[6] Žalovaný nesprávně zhodnotil, zda v případě žalobce nepostačuje uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zák. o azylu, spočívající např. v povinnosti žalobce osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Takové opatření spočívá nejen v povinnosti hlásit místo pobytu a jeho změny, ale také zdržovat se na uvedené adrese a pravidelně se ministerstvu hlásit v době stanovené. Takové zvláštní opatření je dle žalobce zcela dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Argumentace nutností zajištění žalobce z důvodu ověření jeho totožnosti je zcela lichá, neboť

žalobce již při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany doložil řadu podkladů prokazujících jeho totožnost, zejména životopis, pobytovou knížku, výuční list a zdravotní průkaz (žalobce k důkazu odkázal na originály těchto listin, dle jeho slov založených ve správním spise). Žalobce rovněž v minulosti zažádal u příslušného orgánu o vydání cestovního pasu, ten mu však nebyl vydán. Toto nelze klást za vinu žalobci. I přes absenci cestovního dokladu má žalobce za to, že z dodaných podkladů byla prokázána jeho totožnost, a nebyl tak dán důvod pro jeho zajištění v přijímacím středisku.

[7] Za relevantní nelze považovat ani argumentaci žalovaného v tom, že by žalobce nerespektoval uložení zvláštního opatření, protože na území členských států EU pobývá nelegálně od roku 2001 a dosud si nevyřídil potřebné doklady. Žádost o vydání cestovního dokladu nebyla vyřízena, avšak bez viny žalobce.

[8] Žalobce rovněž poukázal na příslib bydlení od svého známého (pozn. soudu: bez uvedení jména a příjmení) na adrese Podle žalobce je z toho zřejmé, že má zajištěné bydlení. Žalobce odkázal na správní spis, jehož součástí je tento příslib (pozn. soudu: ve správním spise se nenachází).

[9] S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost důvodů uvedených v žalobě a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu, do nějž byly připojeny i písemnosti Policie ČR týkající se žalobce.

[11] Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by potřebu jeho zajištění vyvracely, a zejména nepředložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost. Jelikož nemohla být spolehlivě zjištěna či ověřena totožnost žalobce, když ten nepředložil žádný doklad potvrzující jeho totožnost, a současně nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zák. o azylu, shledal žalovaný naplnění podmínek pro zajištění žalobce v dle § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu. Jelikož žalobce v době svého nelegálního pobytu na území členských států EU od roku 2001 vědomě porušoval právní řád těchto států, nelze očekávat, že by respektoval uložení zvláštního opatření podle § 47 zák. o azylu, a proto bylo třeba s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení jeho osobní svobody.

[12] Podle žalovaného podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany zcela účelově, a to s cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.

[13] Z písemných podkladů policie ČR bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR poprvé v roce 1988 na pracovní vízum, poté pokračoval v roce 1991 do Německa, kde neúspěšně požádal o azyl. V roce 1997 se vrátil zpět do Vietnamu. V roce 2001 vycestoval do Ruska a odtud cestou do Polska ztratil cestovní pas. Z Polska odjel v roce 2004 do Německa, kde pracoval na různých brigádách, aniž by si kdy zažádal o náhradní cestovní doklad. V roce 2016 přicestoval do ČR. Svě protiprávní jednání žalobce přiznal.54545454

[14] Žalovaný nejednal v rozporu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod či judikaturou správních soudů. Z hlediska shodných závěrů žalovaný též poukázal na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30.5.2013 (C-534/11), rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp.zn. 44 A 28/2013 a 44 A 31/2013. Unijní právo otázku zajištění cizince výslovně neupravuje, závisí tedy výlučně na právní úpravě členských států (Krajský soud v Praze, sp.zn. 44 A 26/2015). Z hlediska délky zajištění žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3 Azs 24/2013, podle něhož má žalovaný přípustné správní uvážení, které v dané věci nijak nevybočilo z obvyklých mezí v podobných případech.

[15] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[16] O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), a ve smyslu § 46a odst. 8 zák. o azylu bez jednání, neboť to žalobce sám nenavrhoval, žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a soud neshledal v posuzované věci nařízené jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního vztahu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

[17] Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

[18] Soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž musí přihlížet i bez návrhu, nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

[19] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

[20] Podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu může Ministerstvo vnitra ČR v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže

- a) účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti,
- b) se prokazuje padělaným nebo pozměněným dokladem totožnosti, a není-li totožnost jinak známa,
- c) je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek,

- d) bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
- e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve,
- f) svým jednáním ztěžuje řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména tím, že neposkytuje ministerstvu nezbytnou součinnost, a proto není možné v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, existuje nebezpečí útěku nebo již dříve území neoprávněně opustil, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[21] Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

[22] Výkladem ust. § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu, které v posuzované věci aplikoval žalovaný, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Naposledy ve svém rozsudku ze dne 30.11.2016, č.j. 1 Azs 168/2016-37. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud v odůvodnění rozhodnutí neuvede kroky, které je nutné provést ke zjištění či ověření totožnosti žadatele o poskytnutí mezinárodní ochrany. Z nového znění § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu (po jeho novele zák. č. 311/2015 Sb. s účinností od 18.12.2015) vyplývá, že žadatele o mezinárodní ochranu je dle tohoto ustanovení možné zajistit pouze v případě nutnosti spolehlivě zjistit nebo ověřit jeho totožnost a jen po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá (srov. rozsudek NSS ze dne 25.2.2016, č.j. 5 Azs 8/2016-32). Také v nedávném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27.7.2016, č.j. 6 Azs 128/2016-44, se kasační soud zabýval skutkově obdobným případem, kdy se žadatel prokázal pouze čestným prohlášením. V označeném rozhodnutí bylo mj. uvedeno: „Žalovaný tím, že v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné kroky směřující k naplnění důvodu, pro který byl stěžovatel zajištěn, (...) zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a to vadou takové intenzity, pro kterou mělo být rozhodnutí zrušeno“. Takové závěry, stejně jako závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2016, č.j. 1 Azs 168/2016-37, plně dopadají i na nyní posuzovaný případ, neboť z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda zjišťování nebo ověřování totožnosti bude v případě žalobce dále probíhat (popř. jakým způsobem) a zda je tedy skutečně naplněn účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu.

[23] Účelem zajištění osoby musí být spolehlivé zjištění nebo ověření její totožnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však neplyne, zda žalovaný bude dále činit nějaké úkony vedoucí k zjištění nebo ověření totožnosti žadatele. Žalovaný pouze konstatoval, že je nezbytné a klíčové spolehlivé zjištění totožnosti a státní příslušnosti žadatele pro účely řízení

o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž žadatel ke své totožnosti a státní příslušnosti nepředložil žádný platný doklad. Žalovaný přitom v odůvodnění rozhodnutí neuvedl žádné kroky směřující k naplnění důvodu, pro který byl žalobce zajištěn a dobu zajištění v podstatě odůvodnil pouze odkazem na délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. Doba trvání zajištění však musí být přiměřená sledovanému cíli a je-li žadatel zajištěn za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti, pak stanovení délky jeho zajištění se musí odvíjet právě od tohoto sledovaného cíle (kroků ke zjišťování či ověřování totožnosti).

[24] Výkladem ust. § 46a odst. 1 zák. o azylu v souladu s judikaturou správních soudů dospěl krajský soud k závěru, že Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout podle cit. ust. o zajištění žadatele jen v případě, *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření*. Nutnou podmínkou „zajištění“ je tak negativní závěr o možnosti použití alternativního opatření k zajištění ve smyslu § 47 zák. o azylu, a teprve až správní orgán posoudí takto otázku, zda nepostačí uplatnit zvláštní opatření, může přistoupit k posouzení důvodnosti zajištění podle § 46a odst. 1 zák. o azylu.

[25] Článek 8 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26.6.2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), zakotvuje povinnost státu zajistit alternativní opatření k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, neboť „v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, *nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“.

[26] V napadeném rozhodnutí žalovaný pouze konstatoval, že uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu by nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žalobce v řízení ve věci mezinárodní ochrany, protože žalobce nepředložil žádný platný doklad k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti, přičemž spolehlivé zjištění těchto skutečností je pro účely řízení klíčové a naprosto nezbytné. Vedle toho žalobce nelegálně pobývá na území členských států EU již od roku 2001 a celou dobu tak vědomě porušoval právní řád uvedených států. Podle žalovaného proto nelze očekávat, že by žalobce respektoval uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu. Avšak z jakého důvodu by nepostačovalo uložení povinnosti setrvat v pobytovém středisku (§ 47 odst. 1 písm. a) zák. o azylu), případně povinnosti osobně se Ministerstvu hlásit v době stanovené (§ 47 odst. 1 písm. b) zák. o azylu), nebylo žalovaným v napadeném rozhodnutí upřesněno. Bez posouzení účinnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu žalovaný nemohl přistoupit ani k zajištění žalobce za účelem jeho identifikace podle § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu.

[27] Žalovaný tak měl nejprve posoudit, zda v případě žalobce nepostačí uplatnit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu a teprve v případě závěru o nemožnosti použití těchto alternativních opatření, mohl žalovaný přistoupit k posouzení důvodnosti zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 zák. o azylu. Žalovaný však blíže nezdůvodnil, proč k alternativnímu opatření nepřistoupil, a tak své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti, a to vadou takové intenzity, pro kterou musí být jeho rozhodnutí zrušeno. Použité, jen „obecné“ zdůvodnění, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dostatečně totiž nebylo žalovaným zhodnoceno, proč není důvodné a dostačující uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu, které má vzhledem k výkladu zákona o azylu a judikatuře správních soudů přednost před faktickým zajištěním žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 zák. o azylu. Nepředložení dokladu

o totožnosti je samo důvodem, pro další zjišťování či ověřování žadatele správním orgánem, avšak nelegální pobyt na území EU a porušování předpisů členských států není přímým zdůvodněním neúčinnosti zvláštních opatření ve smyslu § 47 zák. o azylu či nemožnosti uložení těchto zvláštních opatření. Jiné důvody však žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl. Naopak žalovaným nebylo vzato v úvahu, že se žalobce dostavil do přijímacího střediska sám z vlastní vůle a podal zde žádost o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu správního řízení neposkytoval správním orgánům součinnost anebo že by se skrýval. Naopak uvedl, že má zajištěno bydlení u svého známého v ČR. Tím spíše bylo namístě podrobně odůvodnit závěr o nemožnosti použití zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 zák. o azylu, resp. proč by takové zvláštní opatření nepostačovalo v případě žalobce.

[28] Postup žalovaného nebyl správný. Z důvodu absence uvedení jakýchkoliv úkonů vedoucích ke zjištění či ověření totožnosti žalobce není zřejmé, zda k jeho zajištění mělo být vůbec přistoupeno. Tento klíčový nedostatek, spolu s nedostatkem důvodů, z nichž žalovaný usoudil na nedostatečnost zvláštních opatření podle § 47 zák. o azylu, vedou ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

[29] Na podporu své argumentace k prokázání totožnosti žalobce v žalobě odkazoval na důkazy: životopis, pobytová knížka, výuční list, zdravotní průkaz a příslib bydlení. Žádný z uvedených listinných důkazů se však ve správním spise nenacházel a rovněž označené důkazy nebyly předloženy soudu v průběhu soudního řízení. Důkazy se tak soud nemohl zabývat, žalobce jimi neprokázal pravdivost svých tvrzení. Na svoji obhajobu žalobce dále tvrdil, že požádal o vydání náhradního cestovního dokladu, avšak tento mu příslušný orgán bez viny žalobce dosud nevydal. Ze správního spisu k tomu krajský soud pro upřesnění zjistil (viz. Protokol o pohovoru se žalobcem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 30.1.2017), že o náhradní cestovní doklad požádal žalobce na ambasádě Vietnamské socialistické republiky v Praze, avšak tito mu jej nevydali, neboť žalobce nemohli najít v systému.

[30] Krajský soud v Brně se vzhledem k výše uvedené vadě napadeného rozhodnutí žalovaného již dále nezabýval zákonností stanovení doby zajištění, neboť v řízení není kvůli nedostatkům v odůvodnění žalovaného postaveno na jisto, zda měl být žalobce vůbec zajištěn v přijímacím středisku z důvodů zjišťování nebo ověřování totožnosti, tedy zda nastal důvod k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu a případně nebyl namístě postup podle § 47 odst. 1 zák. o azylu. Pro úplnost soud k ust. § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu doplňuje, že žadatele o mezinárodní ochranu lze v přijímacím středisku zadržovat z důvodu nedostatku spolehlivých zjištění o jeho totožnosti pouze po dobu, kdy jsou žalovaným činěny aktivně úkony směřující ke zjištění totožnosti, nikoliv však déle. Pokud takové kroky nejsou činěny, pak k dalšímu omezení osobní svobody žadatele není důvod. V případě žadatelů omezených na svobodě pouze z důvodu § 46a odst. 1 písm. a) zák. o azylu, nepostačuje odůvodnění trvání omezení osobní svobody délkou očekávaného trvání řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž je třeba osvětlit, jak dlouho žalovaný očekává, že odstraňování pochybností o totožnosti žadatele potrvá a jaké konkrétní úkony v tomto směru bude žalovaný provádět.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.). V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

[32] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[33] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) a dva režijní paušály ve výši 2x 3.100 Kč a 2x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 6.800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem DPH, zvyšují se náklady řízení o částku 1.428 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celkem proto byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 8.228 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho advokáta Mgr. Petra Čechury (dle žádosti na jeho bankovní účet). K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. dubna 2017

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Veronika Smékalová